

MRF 2022.116

Miljø- og Fødevarerklagenævnets afgørelse 31. maj 2022, j.nr. 21/10737

Realitetsbehandlet klage fremsendt 28 måneder efter afgørelse om lovliggørelse af ulovligt forhold efter vandløbslovens § 54 a i form af at genoprette to nedlagte grøfter, da afgørelsen ikke indeholdt klagevejledning, uanset klagenævnet efter fast praksis kan prøve, om der foreligger et ulovligt forhold, selvom klage er afskåret efter § 80, stk. 1. Afgørelsen blev ophævet og hjemvist, da den skulle have været meddelt efter vandløbslovens § 54 og ved at være utilstrækkeligt oplyst i forhold til dokumentation for grøfternes karakteristika, funktion og behov.

I forbindelse med fjernelse af et læhegn modtog Fredensborg Kommune henvendelser fra borgere om, at to vandførende grøfter skulle være blevet nedlagt. Ud fra luftfotos for perioden 1960-2018 samt lave målebordsblade lagde kommunen til grund, at der var tale om vandførende grøfter med en placering over flere ejendomme og med en beliggenhed langs skel til anden ejendom. Da der ikke var meddelt tilladelse til regulering af vandløb efter vandløbslovens § 17, og forholdet blev vurderet at have indvirkning på afløb fra andre ejendomme, meddelte kommunen i april 2019 påbud til ejeren E om lovliggørelse af forholdene efter vandløbslovens § 54 a med oplysning om, at afgørelsen ikke kunne påklages efter vandløbslovens § 80. E påklagede afgørelsen i september 2021, hvor E bl.a. gjorde gældende, at der ikke var tale om vandløb. Miljø- og Fødevarerklagenævnet (formanden) bemærkede, at vandløbsmyndigheden efter vandløbslovens § 54 a skal foranledige et ulovligt forhold bragt til ophør, mens vandløbsmyndigheden efter § 54 kan meddele påbud om genopretning af den hidtidige tilstand, såfremt anlæg omfattet af vandløbsloven beskadiges. Nævnet fremhævede, at selvom afgørelser efter § 54 a ikke kan påklages efter § 80, følger det af nævnets praksis, at den underliggende vurdering af, hvorvidt der foreligger et ulovligt forhold,

kan påklages til og behandles af Miljø- og Fødevarerklagenævnet. Herudover fandt nævnet, at afgørelsen ved at omhandle retablering af de hidtidige forhold skulle have været meddelt efter § 54. Med henvisning til at klagefristen suspenderes i tilfælde af, at forpligtelsen til klagevejledning efter forvaltningslovens § 25 tilsidesættes, fandt nævnet ikke grundlag for at afvise sagen fra realitetsbehandling. Endvidere anførte nævnet med henvisning til NMK-43-00509 (MAD 2015.208 Nmk), at der ikke forelå dokumentation for, at de to grøfter havde en vandførende eller vandopsamlende funktion, og om mere end en enkelt lodsejer havde interesse i at opretholde grøfterne. Endvidere konstaterede nævnet, at det i forhold til vandløbslovens § 6 ikke var dokumenteret, om ændringen havde haft betydning for den overfladiske afstrømning fra andre ejendomme. Miljø- og Fødevarerklagenævnet ophævede på den baggrund afgørelsen som utilstrækkeligt oplyst i forhold til officialprincippet, og hjemviste sagen til fornyet behandling med henvisning til, at udvisende af matrikelkortet ikke nødvendigvis er udtryk for den nøjagtige geografiske placering, herunder at en forpligtelse om at lovliggøre et ulovligt forhold efter vandløbslovens § 59 a alene kan meddeles vedrørende forhold inden for skelgrænsen til egen ejendom.

Kommentar: Afgørelsen illustrerer et tilbagevendende problem, fordi klageadgang over lovliggørelsespåbud efter vandløbslovens § 54 a udtrykkeligt er afskåret efter lovtæksten, hvilket ligeledes gælder lovliggørelsespåbud efter naturbeskyttelseslovens § 73, stk. 5. Klagenævnet har imidlertid alligevel fast antaget, at nævnet kan tage stilling til, om der efter disse love foreligger et ulovligt forhold. Denne forskel mellem lovtækt og klagenævnspraksis er naturligvis uheldig, hvilket så yderligere betyder, at klagenævnet nødsages til at se bort fra klagefristen, når kommunens klagevejledning gengiver lovens bestemmelse, og påbudsadressaten klager for sent, hvilket kun kan løses ved, at klagebestemmelserne i naturbeskyttelsesloven ændres. For det andet præciserer afgørelsen, at lovliggørelsespåbud efter vandløbsloven ikke kan omfatte foranstaltninger på fremmed ejendom. Dette må tiltrædes og gælder i øvrigt også lovliggørelsespåbud efter naturbeskyttelseslovens § 73, stk. 5, da de

MAD 2022.116

lovene ikke indeholder en udtrykkelig hjemmel som i jordforureningslovens § 44. For det tredje illustrerer afgørelsen, at lovliggørelsespåbud efter vandløbslovens § 54 a ikke hjemler genopretning, hvilket må tiltrædes. Skal der påbydes genopretning må det ske efter § 54 inden for de rammer, som § 54 hjemler.

Ophævelse og hjemvisning af påbud om retablering af to grøfter i Fredensborg Kommune

21/10737

Miljø- og Fødevareklagenævnet har truffet afgørelse efter vandløbslovens § 2, § 6, § 54 og § 54 a, jf. § 80, stk. 1.

Miljø- og Fødevareklagenævnet ophæver Fredensborg Kommunes påbud af 25. april 2019 om retablering af to grøfter på matr. nr. [F1] og [F2] og hjemviser sagen til fornyet behandling.

Det indbetalte klagegebyr tilbagebetales.

Miljø- og Fødevareklagenævnets afgørelse er endelig og kan ikke indbringes for anden administrativ myndighed, jf. § 17 i lov om Miljø- og Fødevareklagenævnet^[1] og gebyrbekendtgørelsens § 2.^[2] Eventuel retssag til prøvelse af afgørelsen kan anlægges ved domstolene.

Afgørelsen er truffet af formanden på nævnets vegne, jf. § 8 i lov om Miljø- og Fødevareklagenævnet.

1. Klagen til Miljø- og Fødevareklagenævnet

Afgørelsen er den 15. september 2021 påklaget til Miljø- og Fødevareklagenævnet af påbuddets adressat.

Klager har anført, at der ikke tidligere har været grøfter på stedet, men at der derimod var tale om plovfurer efter dybdepløjning, som vandløbsloven ikke finder anvendelse på.

Derudover har klager anført, at selv hvis der var tale om egentlige grøfter, var de ikke omfattet af vandløbsloven, da klager er den eneste, der afvander til de to grøfter, jf. vandløbslovens § 2, stk. 2.

Vedrørende overskridelsen af klagefristen har klager oplyst, at det fejlagtigt fremgik af påbuddets klagevejledning, at klager ikke havde mulighed for at klage, hvorfor der skal ses bort fra overskridelsen af klagefristen. Ydermere mener klager ikke, at det har nogen betydning for Miljø- og Fødevareklagenævnets mulighed for at behandle klagen, at Fredensborg Kommune har indgivet politianmeldelse i sagen.

2. Sagens oplysninger

Sagen omhandler Fredensborg Kommunes påbud om retablering af to grøfter. En mindre grøft mod nord skulle ifølge kommunen have ligget på matr. nr. [F1] og [F3], og en større grøft mod syd skulle have ligget på både matr. nr. [F1] og [F2], tæt på og parallelt med skellet til matr. nr. [F4], der ligger øst for de to matrikler. Matr. nr. [F1] og [F2], er ejet af klager.

Matr. nr. [F4] er ejet af et anpartsselskab, der er 100 % ejet af klager.

Vest for matr. nr. [F1] og [F2], ligger Helsingørmotorvejen. Det fremgår af Den Centrale Vej- og Stifortegnelse (CVF),[3] at Helsingørmotorvejen er en statsvej, og at Vejdirektoratet er vejmyndighed for vejen. Vejarealet er udskilt i matriklen som [F3].

Grøfterne er ifølge Arealinformation på Danmarks Miljøportal[4] ikke udpeget som vandløb beskyttet efter naturbeskyttelseslovens[5] § 3, og ifølge MiljøGIS for vandområdeplanerne 2015-2021[6] og vandområdeplanerne 2021-2027 er der ingen målsætning for grøfterne.

Det fremgår af de høje målebordsblade (1842-1899), at der tidligere har ligget to grøfter på de to strækninger, hvor Fredensborg Kommune har påbudt retablering, og at den sydlige grøft havde et længere sydligt forløb og udløb i det offentlige vandløb Nivå, mens den nordlige grøft fortsatte mod vest, hvor Helsingørmotorvejen ligger i dag.

2.1 Den påklagede afgørelse

Fredensborg Kommune har den 25. april 2019 meddelt påbud efter vandløbslovens § 54 a om retablering af to grøfter på matr. nr. [F1] og [F2].

Den 28. januar 2019 modtog Fredensborg Kommune en henvendelse om, at der var blevet sløjfet en vandførende grøft på klagers matrikler. Klager har forklaret, at han ikke har sløjfet eller rørlagt nogen grøfter, og at der ikke har været nogen grøfter på stedet, men at klager alene har fjernet et læhegn.

Ud fra en gennemgang af luftfotos fra 1960-2018 har Fredensborg Kommune vurderet, at der lå to grøfter på stedet, hvilket ifølge kommunen også fremgår af de gamle lave målebordsblade samt kort fra 1894-1899.

Der er vedlagt et oversigtskort til afgørelsen, hvor de to grøfter er indtegnet. Den sydlige grøft havde ifølge oversigtskortet ikke noget udløb via et åbent forløb, og det fremgår ikke af afgørelsen, om grøften har været forbundet med et andet vandløb via en rørlagt forbindelse. Den nordlige grøft, som den er indtegnet af Fredensborg Kommune, fortsatte ind på [F3], men det kan ikke ses på kortet, om grøften havde udløb i motorvejens afvandingssystem, ligesom det ikke er oplyst, om den nordlige grøft via et rørlagt forløb havde forbindelse til enten den sydlige grøft eller motorvejens afvandingssystem.

Grøfterne er efter kommunens opfattelse omfattet af vandløbsloven.

Fredensborg Kommune har som begrundelse for påbuddet anført, at sløjfningen af de to grøfter må anses som en regulering efter vandløbslovens § 16, og at klager derfor ikke havde ret til at sløjfe de to grøfter uden reguleringstilladelse fra vandløbsmyndigheden efter vandløbslovens § 17.

Kommunen har desuden anført, at klager ikke har haft ret til at ændre vandets naturlige afløb til anden mands ejendom eller hindre det naturlige afløb fra anden mands ejendom, jf. vandløbslovens § 6, stk. 1.

Afslutningsvis fremgår det af en klagevejledning til afgørelsen, at der ikke kan klages over påbud efter vandløbslovens § 54 a.

2.2 Fredensborg Kommunes bemærkninger til klagen

Fredensborg Kommune har i bemærkninger af 22. september 2021 til klagen anført, at klagen skal afvises, da der ikke kan klages over afgørelser efter vandløbslovens § 54 a, og da klagefristen under alle omstændigheder er overskredet, samt da kommunen har indgivet politianmeldelse af forholdet, og at en straffeproses mod klager er allerede er indledt.

2.3 Nye oplysninger under sagens behandling

Miljø- og Fødevarerklagenævnet har ved brev af 5. april 2022 anmodet Fredensborg Kommune om yderligere oplysninger i sagen, herunder hvilke ejendomme, der afvandede til grøfterne, hvor de to grøfter førte hen, hvor grøfterne mere præcist lå, samt hvordan sløjfningen af de to grøfter kan have ændret på den naturlige, overfladiske afstrømning.

Fredensborg Kommune har den 11. april 2022 oplyst, at den nordlige grøft var beliggende på både [F3] og matr. nr. [F1].

Angående placeringen af den sydlige grøft har Fredensborg Kommune vurderet, at den lå udelukkende på matr. nr. [F1] og [F2], og ikke i skellet til matr. nr. [F4], men at det er sandsynligt, at grøften oprindeligt har været en skelgrøft, der skulle forhindre overfladeafstrømning fra matr. nr. [F4] til matr. nr. [F1] og [F2].

Fredensborg Kommune har desuden fremlagt historiske luftfotos fra 1966-2019, der efter kommunens opfattelse understøtter, at grøfterne har været der.

Da begge grøfter har forløbet på mere end én ejendom, har kommunen fastholdt, at begge grøfter var omfattet af vandløbsloven.

Det er derudover Fredensborg Kommunes vurdering, at de to grøfter modtog vand fra [F3] og matr. nr. [F4], [F1], og [F2], og at kommunen ud fra de høje målebordsblade ikke kan udelukke, at de to grøfter har været forbundet med et rørlagt forløb under en markvej.

Desuden har Fredensborg Kommune lagt til grund ud fra højdekurverne, at afvandingen af den sydlige grøft skete fra nordvest mod sydøst med udløb i Nivå via et ukendt rørsystem, og at den nordlige grøft afvandede ud mod motorvejens afvandingssystem mod vest eller til den sydlige grøft via et rørlagt forløb.

Fredensborg Kommune har i forhold til overfladeafstrømningen anslået, at overfladeafstrømningen fra matr. nr. [F4] nu løber hen over matr. nr. [F1] og [F2], da der ikke længere er en grøft, der kan opsamle vandet.

Miljø- og Fødevarerklagenævnet har den 19. april 2022 sendt de modtagne oplysninger fra Fredensborg Kommune i høring hos klager. Klager har i høringssvar af 26. april 2022 påpeget, at de fremlagte luftfotos er for utydelige til at dokumentere, at der tidligere har været grøfter på stedet og har fastholdt, at de omtalte grøfter var plovfurer efter dybdepløjning.

Desuden har klager oplyst, at der ikke er nogen markvej på matriklerne, og at der hverken har været rørføring mellem den nordlige og sydlige grøft eller mellem den sydlige grøft og Nivå.

Fredensborg Kommune har 4. maj 2022 supplerende forklaret, at grøften er for bred til, at den kan være en plovfure, og at hvis der var tale om en plovfure, burde der være dyrket op til plovfuren, hvilket ikke er tilfældet. Det er tillige kommunens opfattelse, at der ikke er kørt på det sted, hvor grøften lå, hvilket er forudsætningen for, at der skulle være traktose på stedet.

3. Miljø- og Fødevarerklagenævnets bemærkninger og afgørelse

3.1 Miljø- og Fødevarerklagenævnets prøvelse

Det fremgår af § 11, stk. 1, i lov om Miljø- og Fødevarerklagenævnet, at nævnet kan begrænse sin prøvelse af en afgørelse til de forhold, der er klaget over. Det fremgår dog af forarbejderne til bestemmelsen,^[Z] at nævnet har mulighed for og efter omstændighederne pligt til at inddrage andre forhold end det, der er klaget over, f.eks. spørgsmålet om overholdelse af gældende EU-ret eller grundlæggende forvaltningsretlige grundsætninger.

Miljø- og Fødevarerklagenævnet har i denne klagesag fundet anledning til at behandle følgende forhold:

1. Afvisning af klagen
2. Officialprincippet og begrundelseskravet

Nævnet har desuden fundet anledning til at anføre to forhold, som Fredensborg Kommune vil skulle tage i betragtning i forbindelse med en fornyet behandling af sagen, se nærmere i afsnit 3.3.

3.2 Miljø- og Fødevarerklagenævnets bemærkninger

3.2.1 Ad 1) Afvisning af klagen

Det følger af vandløbslovens § 54, stk. 1, at hvis vandløb, diger, bygværker eller andre anlæg omfattet af loven beskadiges, eller der foretages foranstaltninger i strid med loven, kan vandløbsmyndigheden meddele påbud om genoprettelse af den tidligere tilstand.

Det følger derudover af vandløbslovens § 54 a, at hvis vandløbsmyndigheden bliver opmærksom på et ulovligt forhold, skal den foranledige det ulovlige forhold bragt til ophør, medmindre der er tale om forhold af ganske underordnet betydning.

Desuden fremgår det af vandløbslovens § 80, stk. 1, at vandløbsmyndighedens afgørelser, bortset fra afgørelser om erstatning og andre økonomiske spørgsmål, kan påklages til Miljø- og Fødevarerklagenævnet. Afgørelser efter vandløbslovens § 54 a kan dog ikke påklages.

Spørgsmålet om, hvorvidt der foreligger et ulovligt forhold i forbindelse med et påbud meddelt i medfør af § 54 a, kan dog påklages.

Det følger endvidere af vandløbslovens § 81, at klagefristen er 4 uger fra den dag, afgørelsen er meddelt. Er afgørelsen offentligt bekendtgjort, regnes klagefristen dog altid fra bekendtgørelsen.

Af forvaltningslovens[8] § 25, stk. 1, fremgår det, at skriftligt meddelte afgørelser, som kan påklages til en anden forvaltningsmyndighed, skal være ledsaget af en vejledning om klageadgang med angivelse af klageinstans og oplysning om fremgangsmåden ved indgivelse af klage, herunder om eventuel tidsfrist. Det gælder dog ikke, hvis afgørelsen fuldt ud giver den pågældende part medhold.

Tilsidesættelse af reglerne om klagevejledning medfører, at klagefristen suspenderes, indtil der er givet korrekt klagevejledning.

Miljø- og Fødevarerklagenævnet finder, at klagen ikke kan afvises som følge af, at påbuddet er meddelt efter vandløbslovens § 54 a. Nævnet har lagt vægt på, at nævnet i sager om påbud meddelt efter § 54 a kan prøve, om der foreligger et ulovligt forhold. Desuden har nævnet lagt vægt på, at påbuddet rettelig skulle være meddelt efter vandløbslovens § 54, da påbuddet omhandler genoprettelse af en tidligere tilstand, hvor der ikke er nogen begrænsning af prøvelsen af påbuddet.

Herudover finder Miljø- og Fødevarerklagenævnet, at klagevejledningen til påbuddet er mangelfuld, hvorefter klagefristen er suspenderet. Nævnet har ved vurderingen lagt vægt på, at Fredensborg Kommune i klagevejledningen har oplyst klager, at han ikke havde klageadgang, da påbuddet var meddelt efter vandløbslovens § 54 a.

Desuden finder Miljø- og Fødevarerklagenævnet, at der ikke er hjemmel i vandløbsloven til at afvise klagen som følge af, at der er indledt en straffesag mod klager ved domstolene.

3.2.2 Ad 2) Officialprincippet og begrundelseskravet

Det fremgår af vandløbslovens § 2, stk. 1, at lovens regler også finder anvendelse på grøfter, kanaler, rørledninger og dræn samt søer, damme og andre lignende indvande. Af bestemmelsens § 2, stk. 2, fremgår det, at loven kun finder anvendelse på vandløb, hvis tilstedeværelse og vedligeholdelse flere end en enkelt har interesse i.

Derudover følger det af vandløbslovens § 6, at ingen uden vandløbsmyndighedens tilladelse må ændre vands naturlige afløb til anden ejendom eller hindre det naturlige afløb af vand fra højere liggende ejendomme.

Efter forvaltningsretten gælder der endvidere et undersøgelsesprincip (også kaldet officialprincippet), som indebærer en pligt for myndigheden til at sørge for, at sagen er tilstrækkeligt oplyst, før der træffes afgørelse.

Det følger derudover af forvaltningslovens § 22, at en afgørelse, når den meddeles skriftligt, skal være ledsaget af en begrundelse, medmindre afgørelsen fuldt ud giver den pågældende part medhold. Begrundelsen skal indeholde en henvisning til de retsregler, afgørelsen er truffet efter, og i det omfang, afgørelsen er baseret på et administrativt skøn, skal begrundelsen også angive de hovedhensyn, der har været bestemmende for skønsudøvelsen, jf. forvaltningslovens § 24, stk. 1.

Begrundelsen skal om fornødent også indeholde en kort redegørelse for de oplysninger om sagens faktiske omstændigheder, som er tillagt væsentlig betydning for afgørelsen, jf. forvaltningslovens § 24, stk. 2.

Indledningsvis har Miljø- og Fødevarerklagenævnet vurderet, at de to omhandlede terrænformationer var grøfter, og ikke plovfurer efter dybdepløjning, som anført af klager. Nævnet har ved vurderingen lagt vægt på sagens luftfotos, og at de to grøfter fremgår af de høje målebordsblade (1842-1899).

Derudover har Miljø- og Fødevarerklagenævnet taget stilling til, om de to grøfter er omfattet af vandløbsloven. Nævnet har i en tidligere afgørelse[9] fastslået, at vurderingen af, hvorvidt de i vandløbslovens § 2 nævnte anlæg, herunder grøfter, er omfattet af vandløbsloven, må ske ud fra det enkelte anlægs karakteristika og funktion samt det behov, der gælder i forhold til det enkelte anlægs funktion. Generelt finder nævnet, at et anlæg er omfattet af vandløbsloven hvis det anvendes til enten at bortlede eller opsamle vand. I den forbindelse har nævnet fastlagt, at der skal være tale om en bortledning eller opsamling af en vis regelmæssighed. Skelgrøfter, lavninger og lignende, som ikke er regelmæssigt vandfyldte er ikke omfattet af vandløbsloven.

Kravet om regelmæssighed skal ses i lyset af anlæggets karakteristika og funktion, og det behov, der gælder i forhold til denne funktion. Afgørende er, om der f.eks. af hensyn til afgrøder, infrastruktur og lignende er et tilbagevendende behov for anlæggets funktion. Hvis der er et tilbagevendende behov for anlæggets funktion er det omfattet af vandløbsloven, forudsat flere end en enkelt har interesse i dets tilstedeværelse og vedligeholdelse, jf. vandløbslovens § 2, stk. 2.

Miljø- og Fødevarerklagenævnet finder, at der ikke foreligger tilstrækkelige oplysninger i sagen til at vurdere, om grøfterne var omfattet af vandløbsloven. Nævnet har ved vurderingen lagt vægt på, at kommunen ikke har dokumenteret, hvor grøfterne førte hen, herunder om de via rørlagte forløb ledte vand til Helsingørmotorvejens afvandingssystem eller til Nivå. Det er derfor efter nævnets opfattelse uklart, om grøfterne på tidspunktet for sløjfningen fortsat havde en vandførende eller vandopsamlende funktion, som der var et tilbagevendende behov for, ligesom det er udokumenteret, at flere end en enkelt person har haft interesse i grøfterne. Nævnet bemærker i den anledning, at det forhold, at den sydlige grøft lå på to forskellige matrikler, ikke i sig selv medfører, at mere end en enkelt person havde en interesse i grøften, da begge matrikler ejes af klager.

Derudover har Miljø- og Fødevarerklagenævnet fundet anledning til at vurdere, om sløjfningen af grøfterne var i strid med vandløbslovens § 6, stk. 1. Nævnet finder, at der ikke foreligger tilstrækkelige oplysninger i sagen til at vurdere, om forholdet var i strid med bestemmelsen. Nævnet finder endvidere, at påbuddet, for så vidt angår dette forhold, er utilstrækkeligt begrundet. Nævnet har herved lagt vægt på, at påbuddet hverken indeholder en begrundelse eller en redegørelse for, hvordan sløjfningen af grøfterne har ændret på den overfladiske afstrømning. Nævnet finder desuden, at det forhold, at den overfladiske afstrømning ikke længere opsamles i den sydlige grøft på matr. nr. [F1] og [F2], men i stedet føres længere ind på de to matrikler, ikke i sig selv er i strid med vandløbslovens § 6, stk. 1, da bestemmelsen ikke indeholder et forbud mod at føre den overfladiske afstrømning længere ind på sin egen ejendom. Nævnet skal i den forbindelse bemærke, at kommunen ikke har undersøgt, om den overfladiske afstrømning, som følge af sløjfningen af grøfterne, føres fra klagers ejendom og videre til andre ejendomme, herunder [F3].

3.3 Miljø- og Fødevareklagenævnets øvrige bemærkninger

Miljø- og Fødevareklagenævnet bemærker i øvrigt, at matrikelkortet er et vejledende kort, der viser jordstykkeernes beliggenhed i forhold til hinanden men ikke nødvendigvis deres nøjagtige geografiske placering. Ved Fredensborg Kommunes fornyede behandling af sagen, skal kommunen være særligt opmærksom på dette i forhold til fastsættelsen af den geografiske placering af grøfterne i forhold til matrikelgrænserne. Nævnet gør opmærksom på dette, da kommunen i sit høringsvar af 11. april 2022 har lagt til grund, at den nordlige grøft lå både på klagers matr. nr. [F1] og [F3], der er ejet af Vejdirektoratet, og at klager i medfør af vandløbslovens § 59 a kun kan påbydes at berigtige ulovlige forhold på sin egen ejendom. Nævnet har ikke ved denne afgørelse taget stilling til grøfternes nærmere geografiske placering i forhold til matrikelgrænserne.

Dernæst bemærker Miljø- og Fødevareklagenævnet, at Fredensborg Kommune bør overveje at indhente vandsynsprotokollen, som eventuelt blev udarbejdet i forbindelse med opførelsen af motorvejsstrækningen, da det kan fremgå af vandsynsprotokollen, hvad der skulle ske med grøfterne i forbindelse med opførelsen af motorvejen.

3.4 Miljø- og Fødevareklagenævnets afgørelse

Miljø- og Fødevareklagenævnet ophæver Fredensborg Kommunes påbud af 25. april 2019 om retablering af to grøfter på matr. nr. [F1] og [F2] og hjemviser sagen til fornyet behandling.

[1] Lov nr. 1715 af 27. december 2016 om Miljø- og Fødevareklagenævnet.

[2] Bekendtgørelse nr. 132 af 30. januar 2017 om gebyr for indbringelse af klager for Miljø- og Fødevareklagenævnet mv.

[3] <http://cvf.vd.dk/cvf/mapui.jsp> (<http://cvf.vd.dk/cvf/mapui.jsp>).

[4] <https://arealinformation.miljoportal.dk/html5/index.html?viewer=distribution> (<https://arealinformation.miljoportal.dk/html5/index.html?viewer=distribution>).

[5] Lovbekendtgørelse nr. 1986 af 27. oktober 2021 om naturbeskyttelse.

[6] <https://miljoegis.mim.dk/spatialmap?profile=vandrammedirektiv2-bek-2019> (<https://miljoegis.mim.dk/spatialmap?profile=vandrammedirektiv2-bek-2019>).

[7] Jf. bemærkningerne til § 11 i forslag L44 til Lov om Miljø- og Fødevareklagenævnet (FT 2016-17).

[8] Lovbekendtgørelse nr. 433 af 22. april 2014 af forvaltningsloven.

[9] NMK-43-00509.

Sag:

21/10737

Dato:

31. maj 2022.

Emner:

Vandløbsloven (/s...

Miljø- og Fødevareklagenævnet (<https://naevneneshus.dk/start-din-klage/miljoe-og-foedevareklagenaevnet/>) •
Nævneshus • Toldboden 2 • 8800 Viborg • Tlf. nr.: 72 40 56 00 • CVR: 37795526 • mfkn@naevneneshus.dk
(<mailto:mfkn@naevneneshus.dk>)
Tilgængelighedserklæring (<https://www.was.digst.dk/mfkn-naevneneshus-dk>).